

Fővárosi Bíróság

2.K.33742/2004/2.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Bíróság az Atzó Kiadó Kft. (Budapest) felperesnek, a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest) alperes ellen, verseny ügyben meghozta a következő

Í t é l e t e t

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg alperesnek 15.000.- (Tizenötezer) Ft. perköltséget és az állam javára külön fölhívásra térítsen meg 15.000.- (Tizenötezer) Ft. feljegyzett kereseti illetéket.

Az ítélet ellen a kézbesítésétől számított 15 nap alatt fellebbezésnek van helye, amelyet a Fővárosi Ítéltáblához címezve ennél a bíróságnál kell 3 példányban benyújtani. A fellebbezési határidő letelte előtt a felek közösen kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását. Ha a fellebbezés kizárólag a Pp.256/A.§ (1) bekezdés a-d) pontjaiban felsorolt rendelkezések ellen irányul, tárgyalás tartása kérhető.

I n d o k o l á s

Az 1997-ben megalakult felperes 2001. májusa óta kéthavonta adja ki a „Modern Házak, Lakások” című - építkezési és lakberendezési témákkal foglalkozó - lapot.

Hasonló tárgyban számos kiadvány van jelen a piacon, így pl. A Mi Otthonunk, Családi Ház, Házak, Otthon, Lakáskultúra, Széplak, Átrium, Szép Házak, Álomház és Álomkert, Öko Házak, stb.

A felperes évente készíti el aktuális médiaajánlatát. 2001. és 2002. évre szólóan azt közölte potenciális hirdetőivel, hogy lapjának példányszáma 40.000 db. 2003. évben pedig azt adta hírül, hogy a példányszám 40.000 db, míg az olvasottság 242. 000.

Az újságkiadásban érdekelt piaci szereplők lapjainak lényeges jellemzőit az évente kétszer megjelenő „Média Hirdetési Árak és Szolgáltatások” (a továbbiakban: „Média Ász”) foglalja össze a hirdetni kívánók számára.

A felperes perbeli lapjáról először a „Média Ász” 2002. szeptemberi számában adott tájékoztatást. Ekkor a 21. számban - ugyanúgy, mint a 2003. márciusi 22. számban - 40.000 db-os példányszámot közölt.

A felperes perbeli lapjának példányszáma rendszeresen elmaradt a megjelölt 40.000 db-tól, ezt a mértéket ugyanis 2001-2003. alatt csak egy esetben sikerült elérnie.

A perbeli lapon kívül felperes adja ki az Otthonteremtő és a Házparádé című magazinokat is.

Alperes a 2004. szeptember hó 9. napján kelt Vj-70/2004/17. számú határozatában megállapította, hogy a felperes megtévesztésre alkalmas magatartást tanúsított, amikor a „Média Ász” című kiadvány 21. és 22. számában, illetve a 2001., a 2002. és a 2003. évre vonatkozó médiaajánlatában az általa kiadott „Modern Házak, Lakások” című lap példányszámáról és olvasottságáról valótlan adatokat közölt.

Emiatt felperest kötelezte 1.000.000.-Ft. bírság megfizetésére.

Határozata indokolásában alperes kifejtette, hogy a nyereségszerzés érdekében folytatott tevékenység azt a kötelezettséget rója a vállalkozásra, hogy az áruja (szolgáltatása) megismertetése során pontos és ellenőrzött ismereteit közölve hasson közre a vásárlói szándék kialakításában.

Az 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartások tilalmazásával a gazdasági versenyt oly módon óvja, hogy nem engedi tisztességtelenül befolyásolnia fogyasztói döntés mechanizmusát.

Az azonos piaci szegmensben megjelenő lapok közötti választás során a példányszámok lényeges körülménynek minősülnek a reklámozni szándékozók számára.

Így miután felperes valótlan adatokat közölt, alperes megállapította, hogy felperes megsértette a Tpv.8.§ (2) bekezdés a) pontját.

Külön hangsúlyozta, hogy a jogsértés fennállása tekintetében fogyasztói panaszok ismertté válásának nincs jelentősége.

A bíróság mértékének meghatározásakor figyelemmel volt a felperes piaci helyzetére és a reklámokból származó bevétel összegére, a több évig tartó versenyjogsértésre, a felperes tudatos eljárására, a hasonló jellegű magatartások elszaporodására és a kellő visszatartás érvényre juttatására.

Végül alperes megemlítette, hogy a jogsértés a „becsalogató” közléssel megvalósult, az ezt követő tájékoztatás csupán a bíróság mértékét csökkentő tényezőként vehető figyelembe.

A felperes keresetében elsődlegesen azt kérte, hogy a bíróság alperes határozatát megváltoztatva állapítsa meg, jogsértést nem valósított meg. Ennek eredményeként kérte bíróság megfizetése alóli mentesítését is.

Másodlagos keresete arra irányult, hogy a bíróság a kiszabott bírság összegét mérsékelje.

A felperes perköltségeire igényt tartott.

Előadta, a közölt szám adatok a tervezett példányszámra vonatkoztak. A médiaajánlatok kizárólag a figyelemfelkeltést szolgálták. Személyes beszélgetéseik során partnereivel egyeztetésre került sor, melynek keretében az együttműködésre vonatkozó összes technikai és anyagi részletet tisztáztak. Ennek keretében a leendő hirdetők teljes körű tájékoztatást kaptak a várható példányszámokról.

Mindemellett nyíltan kezelte azt az információt, hogy az újonnan induló magazinok példányszáma az első néhány évben a piaci igényeknek megfelelően változik. Az emiatt keletkező negatív hatás ellensúlyozása érdekében ajánlott fel plusz megjelenési lehetőséget és árkedvezményt, amit partnerei általában elfogadtak.

Hivatkozott arra, teljes körű, nyílt, a tisztességes piaci magatartásnak megfelelő eljárását bizonyítja az a tény is, hogy lehetővé tette a piacra kerülő példány terjesztés előtti megtekintését.

A felperes sérelmesnek tartotta a jogsértő hatás fennállásának egy évben történő meghatározását, mert a lapszámra vonatkozó pontos információkat az előadása szerinti személyes beszélgetéskor megadta. Ezért figyelemmel a reparációra is álláspontja szerint a jogsértés súlya valójában csekélyebb.

Ha pedig netán jogsértést valósított meg, a korrekció következtében nem lehet terhére megtévesztést megállapítani.

Előadta, valótlannak a közölt adatok akkor minősültek volna, ha a példányszámot nyomtatottként tünteti fel. E körben külön hangsúlyozta, azzal minden hirdetni szándékozó piaci szereplő tisztában van, hogy a feltüntetett példányszám mindenképpen csak irányadó lehet, hiszen például a remittendában visszavett példányszámok - amelyek száma csak becsülhető - mindenképpen csökkentik alap olvasottságát és a nyomtatott példányszámról közölt adatokat is szükségszerűen „valótlanokká” teszik.

Állította abból, hogy 2002. és 2003. évben a hirdetések száma, valamint a bevételek csökkentek az következik, amely partnereinek nem felelt meg a változó példányszám ellentételezésére felajánlott árkedvezmény és pluszmegjelenés, inkább másik magazint választott.

Megjegyezte, elismerte, hogy a lapkiadás terén elterjedt „nyomott példányszám” kifejezés miatt helyesebb lett volna, ha a „példányszám” helyett „tervezett példányszám” kifejezést használ.

A bírság összegét felperes azért tartotta magasnak, mert piaci részesedése minimális. Ennek kapcsán hiányolta, hogy alperes a jogsértéssel elért előny összegét nem jelölte meg és piaci helyzetét sem mérte fel.

Állította, hirdetései 1,5%-os arányt képviselnek.

Az alperes ellenkérelmében - fenntartva a határozatában elfoglalt jogi álláspontját - a felperesi kereset elutasítását kérte, perköltségeire igényt tartott.

Kiemelte, felperes a fogyasztók felé nem jelezte, hogy a közölt számok tervezett adatokat jelölnek. A lap példányszámáról valótlán adatokat közlő tájékoztatás a

fogyasztók számára azt az üzenetet közvetítette, hogy alap példányszáma tényszerűen annyi, amennyit a felperes közölt.

A jogsértés a valóságnak meg nem felelő, „becsalogató” közléssel megvalósult, a felperes ezt követően nyújtott bármilyen tájékoztatása csak a szankció mértékének megállapítása során vehető figyelembe.

Igazoló bizonyíték hiányában az alperes nem tudta értékelni felperes azon védekezését, hogy ügyfeleit tájékoztatta.

Megemlítette továbbá, hogy az értékelt piaci magatartás hatása nem azonosítható egy-egy konkrét fogyasztóra gyakorolt hatás időtartamával.

A felperes keresete nem volt megalapozott.

A fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolásának tilalmáról szóló Tpvt.8.§ (1) bekezdése szerint tilos a gazdasági versenyben a fogyasztókat megtéveszteni.

A Tpvt. 8. § (2) bekezdés a) pontja alapján a fogyasztók megtévesztésének minősül különösen, ha az áru ára, lényeges tulajdonsága - így különösen összetétele, használata, az egészségre és a környezetre gyakorolt hatása, valamint kezelése, továbbá az áru eredete, származási helye, beszerzési forrása, vagy módja - tekintetében valótlan tény, vagy valós tény megtévesztésre alkalmas módon állítanak, az árut megtévesztésre alkalmas árujelzővel látják el, vagy az áru lényeges tulajdonságairól bármilyen más, megtévesztésre alkalmas tájékoztatást adnak.

A közölt adatok valóságos példányszámtól történő eltérésének tényét felperes a vizsgált időtartam alatt nem vitatta.

A hirdetések közzétételében érdekelt fogyasztók számára adott lap lényeges tulajdonságának minősül a példányszám nagysága.

Így függetlenül attól, hogy felperes a közzétett számadatokat tervezettnek tekintette, illetve figyelemfelkeltésnek szánta-e a fogyasztók megtévesztése megvalósult, mégpedig akkor, amikor a valósággal nem egyező információ nyilvánosságra került.

Ezért az a hivatkozás, hogy a hirdetőkkal való személyes kapcsolatfelvétel során felperes teljes körű tájékoztatást, illetve kedvezményeket, vagy netán kompenzációt nyújtott, a jogsértést nem teszi meg nem törtéنتté.

Nem értett egyet a bíróság azon állítással sem, hogy a jogsértés időtartama az alperesi döntésben jelzett időnél rövidebb ideig állt fenn, hiszen a kétségbe nem volt tényállás szerint felperes 2001-2003. évig terjedően - nem csupán médiaajánlatában, hanem a „Média Ász” című kiadványban is - a valóságtól eltérő adatokat közölt.

A lapkiadás piacán évek óta jelenlévő felperesnek nyilvánvalóan tisztában kellett lennie azzal, hogy a nyomdaipari termékek piacon maradásában jelentős szerepet betöltő reklámok, hirdetések „becsalogatásához” mely számadatok közlése szükséges. Miután a perbeli esetben az évente, félévente kiadott tájékoztatások tartalma hosszabb távú megjelenési adatok birtokában készült és a szakmai szokásoknál nagyobb számú remittendának értelemszerűen tükröződnie kell a példányszám nagyságában is, a bíróság felperes szükségszerű valótlanúságra utaló érvelését nem vehette figyelembe.

Az előzőekre tekintettel a bíróság a felperes jogsértés hiányára alapított elsődleges keresetét nem tartotta teljesíthetőnek.

A Tpv.78.§ (2) bekezdése szerint a bíróság összegét az eset összes körülményeire - így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartására, a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására - tekintettel kell meghatározni. A jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a fogyasztói érdekek sérelmének köre, kiterjedtsége alapozhatja meg.

A bíróság jogi álláspona ja szerint a jogsértés súlyának mérséklésére alkalmas utólagos tájékoztatás figyelembevétele mellett sem tekinthető eltúlzottnak a felperessel szemben kiszabott bírság összege.

Tekintettel arra, hogy a felperes 2001-2003-ig tartóan több alkalommal adott valótlan tájékoztatást, önmagában az alacsony piaci részesedés nem adhat okot a bíróság mérséklésére annál is inkább, mert a felperes valóságtól eltérő közléseit nem kétségesen piaci térnyerésének elősegítése motiválta.

E körben meg kell jegyeznie a bíróságnak, hogy a Tpvt. 78. § (2) bekezdése a jogsértő felek piaci helyzetének és nem piaci részesedésének értékelését írja elő.

Megemlíti továbbá a bíróság, hogy a felperes versenyjogilag értékelhető hatás hosszát kifogásoló állítása akkor lett volna mérlegre tehető, ha rendelkezésre állnának olyan adatok, melyekből megállapítható lenne, hogy a tévesen tájékoztatott fogyasztók mindegyike, de legalábbis a többsége megkapta a valóságnak megfelelő információkat.

Ennek megtörténtét azonban a per anyaga nem támasztotta alá.

A fentiek alapján a bíróság a felperes másodlagos kereseti kérelmének teljesítésére sem látott kellő jogalapot.

Mindezekre tekintettel a bíróság a Tpvt.84.§-a szerinti felülvizsgálat során megállapította, hogy az alperes határozata jogszerű volt, ezért a felperes keresetét elutasította.

A felperes pervesztes lett, emiatt a Pp.78.§ (1) bekezdése értelmében köteles az alperes képviselével felmerült perköltségek megfizetésére. Ennek összegét a bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM számú rendelet 3.§ (3) bekezdése alkalmazásával határozta meg.

Felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése, továbbá a 6/1986. (VI 26.) IM számú rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a feljegyzett kereseti illeték megtérítésére.

Budapest, 2005. január hó 19. napján

Az ítélet 2005. III. 10-én jogerőre emelkedett.